

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku B. I.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w świetle błędnej oceny opinii biegłych, którzy jednoznacznie wypowiedzieli się o dodatkowym wysokim ryzyku wykonywania zawodu lekarza dentysty w przypadku schorzenia zespołu cieśni nadgarstka. Istotne zagadnienia prawne sprowadzały się do odpowiedzi na następujące pytania: 1. Jaki charakter ma brak dopuszczenia do wykonywania czynności lekarza dentysty przez lekarza medycyny pracy w sytuacji, gdy nie orzeczono trwałej ani częściowej niezdolności pracy; 2. Czy w stanie prawnym polegającym na oddaleniu wniosku o orzeczenie niezdolności do pracy lekarz dentysta może wykonywać czynności lecznicze narażając się na odpowiedzialność w tym karną; 3. Jak w sytuacji wykonywania zawodu lekarza dentysty należy zagwarantować pacjentom ich prawa wynikające z art. 31 i 34 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że przedmiotowa skarga kasacyjna w zakresie wykazania istnienia przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania nie spełniła wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06,

LEX nr 1102817). Sposób prezentacji występujących – w ocenie skarżącej – istotnych zagadnień prawnych jak i oczywistości naruszenia prawa sprowadza się do samego postawienia pytań, bez jakiegokolwiek próby generalnego i abstrakcyjnego nawiązania do treści tychże przepisów, przedstawienia problemów związanych z dekodowaniem zawartych w nich norm prawnych i możliwych rozwiązań w tym zakresie. Argumentów za istnieniem wskazanych przesłanek przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego. Nie jest bowiem możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołanie się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Nie występuje w niniejszej sprawie także potrzeba dokonania wykładni art. 286 k.p.c., zaaprobować należy dokonaną przez Sąd drugiej instancji ocenę, że apelacja nie dostarczyła żadnych nowych dowodów, które mogłyby mieć wpływ na ocenę zaskarżonego wyroku. Ponadto Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 24).

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.